

Arrest

nr. 229 032 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A / 6
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 juni 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché Y. VAN DE WATER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 april 2016 diende verzoeker een eerste aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van de heer S.L., van Nederlandse nationaliteit. Op 6 oktober 2016 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 18 oktober 2016 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van mevrouw H.S., van Nederlandse nationaliteit. Op 14 april 2017 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 8 mei 2017 diende verzoeker een derde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van mevrouw H.S., van Nederlandse nationaliteit. Op 6 november 2017 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 5 december 2017 diende verzoeker een vierde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van mevrouw H.S., van Nederlandse nationaliteit. Op 28 mei 2018 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 28 juni 2018 diende verzoeker een vijfde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van mevrouw H.S., van Nederlandse nationaliteit. Op 27 december 2018 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekers beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd verworpen bij arrestnummer 223 852 van 10 juli 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 14 januari 2019 diende verzoeker een zesde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van mevrouw H.S., van Nederlandse nationaliteit. Op 28 juni 2019 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.01.2019 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornaam: V.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 26.04.1975

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 14.01.2019 voor de zesde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn zus H. L., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- verklaring n°0116 dd. 17.02.2016
- verklaring n° 016 dd. 26.02.2016
- verklaring n°016 dd. 23.03.2016
- verklaring n°016 dd. 24.10.2016
- kadastraal attest n°LU-2/3562 dd. 05.04.2017
- document 'verstrekking van het uittreksel van de individuele rekening van de natuurlijke persoon is onmogelijk' dd. 13.08.2018
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 18.01.2015, 05.03.2015, 17.04.2015, 18.05.2015, 15.06.2015, 15.07.2015, 05.08.2015, 08.09.2015, 15.10.2015, 10.11.2015, 15.12.2015, 17.02.2016, 03.03.2016 en 02.04.2016;
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de echtgenote van betrokkene dd. 03.11.2016, 17.12.2016, 11.01.2017, 06.02.2017, 01.03.2017, 05.04.2017, 06.05.2017, 10.06.2017, 03.07.2017, 01.08.2017, 11.09.2017, 03.10.2017, 08.11.2017 en 02.12.2017
- verklaringen op eer vanwege een derde en vanwege de referentiepersoon en haar echtgenoot met betrekking tot de aangehaalde financiële steun aan betrokkene in het verleden.

Echter deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging dd. 07.04.2016, 18.10.2016, 08.05.2017, 28.12.2017 en/of 28.06.2018 op naam van de echtgenoot van betrokkene/betrokkene, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 06.10.2016, 14.04.2017, 06.11.2017, 28.05.2018 en/of 27.12.2018.

In het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging werden volgende geactualiseerde documenten voorgelegd:

- kadastraal attest n°KG-2/3338 dd. 28.03.2017 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende goederen geregistreerd stonden in Armenië op haar naam: echter, dit attest zegt niets over eventuele inkomsten die betrokkene had in Armenië voor haar komst naar België. Louter het voorgelegde attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- geactualiseerde attesten dd. 18.03.2019 waaruit blijkt zowel betrokkene en zijn echtgenote als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Pelt
- geactualiseerde verklaringen van lidmaatschap CM dd. 03.04.2019 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als zijn echtgenote en kinderen werden ingeschreven als persoon 'ten laste' bij een derde: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.
- geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, haar echtgenoot en één van hun zonen

Deze geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 06.10.2016, 14.04.2017, 06.11.2017, 28.05.2018 en/of 27.12.2018. Er kan dienstig naar verwezen worden.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 24.04.2012 ononderbroken in ons land woonachtig is. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 24.04.2012 ononderbroken in ons land woonachtig is. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 07.04.2016 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, en er onvoldoende

werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert april 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een 'eerste middel' aan dat hij uiteenzet als volgt:

"2.1. Eerste middel

- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto schending van art. 47/1, eerste lid, 2° Vw. en art. 47/3 § 2.
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Art. 47/1. [Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.]

Art. 47/3 § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.
§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verzoeker twee attesten naar voren heeft gebracht dewelke aantonen dat nl. Attest N°: 0116 dd. 17/02/2016 waaruit blijkt dat de zuster van verzoeker alle noodzakelijke kosten betaalt van de woning van verzoeker alwaar hij verblijft en Attest N°: 016 dd. 24/10/2016 waaruit blijkt dat verzoeker tot 2015 geregistreerd stond op hetzelfde adres als zijn zuster.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

Artikel 3, tweede lid, sub a) en b) van de Burgerschapsrichtlijn verplicht lidstaten om de binnenkomst en het verblijf te 'vergemakkelijken' van de volgende personen:

"a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft".

Verder moet het gastland de persoonlijke situatie nauwkeurig onderzoeken en een eventuele weigering van toegang of verblijf motiveren.

Het Hof van Justitie verduidelijkte dat de Burgerschapsrichtlijn lidstaten niet verplicht een verblijfsrecht te geven aan bovenvermelde familieleden, zie HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, n.n.g.

De Belgische wetgever koos er echter voor om dit wel te doen door in nieuw art. 47/2 Vw te bepalen dat de bepalingen van hoofdstuk I ook van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in art. 47/1 Vw.

Verzoeker zijn aanvraag steunt op art. 47/1, eerste lid, 2° Vw. Het gaat in casu om de niet in artikel 40bis, § 2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Volgens de Burgerschapsrichtlijn moeten de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

De Vreemdelingenwet voegt hieraan toe dat, wanneer de overheden van het land van herkomst dergelijke documenten niet uitreiken, het feit van het ten laste zijn of deel uit te maken van het gezin van de Unieburger bewezen mag worden met elk passend middel.

De memorie van toelichting bij de wet van 19 maart 2014 verwijst voor het begrip "ten laste" naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel ondersteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

Verzoeker zijn aanvraag steunt op art. 47/1, eerste lid, 2° Vw. Het gaat in casu om de niet in artikel 40bis, § 2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

In eerste instantie dient er te worden opgemerkt dat verwerende partij de bepaling deel uitmaakt van het gezin van de EU burger in hoofde van verzoeker niet heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoeker twee primordiale attesten aan het administratief dossier gevoegd nl. Attest N°: 0116 dd. 17/02/2016 waaruit blijkt dat de zuster van verzoeker alle noodzakelijke kosten betaalt van de woning van verzoeker alwaar hij verblijft en Attest N: 016 dd. 24/10/2016 waaruit blijkt dat verzoeker tot 2015 geregistreerd stond op hetzelfde adres als zijn Nederlandse zuster.

Dit element volstaat in se om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verwerende partij stelt neemt diverse documenten dewelke nogmaals worden voorgelegd in het kader van onderhavige aanvraag niet in aanmerking.

Zij verwijst naar haar motivering en weerlegging in de Bijlagen 20 dd. 06/10/2016, 14/04/2017, 06/11/2017, 28/05/2018 en/of 27/12/2018.

Verwerende partij verwijst haar het gegeven dat deze documenten al reeds werden voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen en dat – niettegenstaande dat deze documenten thans nogmaals worden voorgelegd aan het bestuur – in het kader van huidige aanvraag niet dienen te worden onderzocht en gemotiveerd.

Verwerende partij gaat zelf een stap verder en stelt dat zelfs de geactualiseerde documenten, dewelke als nieuwe elementen werden aangehaald geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de eerdere Bijlagen 20 en zij verwijst er kennelijk dienstig naar.

Verwerende partij kan niet dienstig verwijzen naar eerdere afwijzende beslissingen om documenten dewelke in samenspraak met geactualiseerde stukken een nieuwe licht kunnen werpen op de aanvraag van verzoekers en deze zomaar af te afwijzen.

Verwerende partij dient elk document dewelke worden voortgebracht afzonderlijk in aanmerking te nemen en te motiveren.

Ten overvoede blijkt dat verwerende partij deze basisdocumenten en geactualiseerde stukken niet of niet afdoende heeft geanalyseerd en gemotiveerd, niettegenstaande dat deze expliciet werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag.

Dit element volstaat in se om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker heeft wél de navolgende documenten naar voren gebracht in het kader van deze aanvraag dewelke niet voor betwisting vatbaar zijn:

- Attesten Ocmw geen leefloon H.V., H.G. en EU referentiepersoon
- Bewijs ziektekostenverzekering H.V., H.G., EU referentiepersoon en kinderen verzoekers
- Loonbrieven EU referentiepersoon (economisch actief) en integraal gezinsinkomen
- Attest Kadaster inzake geen onroerende goederen H.G. dd. 28/03/2017 N°: KG-2/3338 en beëdigde vertaling
- Attest N°: 0116 dd. 17/02/2016 waaruit blijkt dat de zuster van verzoeker alle noodzakelijke kosten betaalt van de woning van verzoeker alwaar hij verblijft;
- Attest N°: 016 dd. 24/10/2016 waaruit blijkt dat verzoeker tot 2015 geregistreerd stond op hetzelfde adres als zijn zuster;
- Attest N°: 2/3562 dd. 05/04/2017 waaruit blijkt dat verzoeker geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake onroerende goed bezit;
- Attest N° 016 dd. 23/03/2016 waaruit blijkt dat verzoeker gedomicilieerd is en verblijft te Stad Masis, (...), huisnummer (appartement) 8 en de mededeling dat het gezin in heel slechte sociale economische omstandigheden verkeert;
- Attest N°: 16 dd. 26/02/2016 waaruit blijkt dat verzoeker geen eigendom bezit;

- Attest Nr: Model 2 dd. 13/08/2018 waaruit blijkt dat in hoofde van verzoeker geen individuele rekeningen geopend zijn en verzoeker geen inkomsten bezit tijdens de verslagperiode;
- Financiële stortingsbewijzen vanaf 18/01/2015 t.e.m. 02/12/2017 aan verzoeker en echtgenote
- Verklaringen inzake financiële stortingen en overdracht gelden

Niettegenstaande zijn er een resem documenten - dewelke door verzoeker werden neergelegd en aantrefbaar zijn in het administratief dossier - waarmede verwerende partij totaal geen rekening heeft gehouden verwijzende dienstig naar de eerdere Bijlagen 20.

Het integraal administratief dossier dient immers in ogenschouw te worden genomen bij het nemen van een beslissing en er kan niet in het kader van een volwaardige behandeling met kennis van alle stukken dienstig verwezen worden naar eerdere beslissingen. Er is uiteraard meer nodig.

Verwerende partij bespreekt in de bestreden beslissing slechts één attest nl. Attest Kadaster inzake geen onroerende goederen van H.G. dd. 28/03/2017 N°: KG-2/3338 en beëdigde vertaling in casu in hoofde van de echtgenote van verzoeker, stellende dat dit attest niks zegt over de eventuele inkomsten in het land van herkomst voort haar aankomst in België, wijl zowel verzoeker als zijn echtgenote in het kader van onderhavige aanvraag een Attest Nr: Model 2 dd. 13/08/2018 naar voren brachten waaruit blijkt dat in hoofde van verzoeker geen individuele rekeningen geopend zijn in de informatie database en verzoeker geen inkomsten bezit tijdens de verslagperiode, waaruit onmiskenbaar in samenspraak met de overige stukken blijkt dat zij geen inkomsten bezitten in Armenië.

Zelfs in de hophese dat verwerende partij zou stellen dat dit document enkel betrekking heeft op de verslagperiode, quod non, dan dient zij vooralsnog alle andere aan haar tijdig medegedeelde stukken in ogenschouw te nemen en te beoordelen, wat zij overduidelijk in casu niet heeft gedaan.

Uit de bewoordingen van dit attest dat geen individuele rekeningen geopend zijn in de informatie database zonder een specifieke periode aan te duiden, wijst op het gegeven dat verzoeker nooit individuele rekeningen heeft gehad met het logisch gevolg dat hij tevens geen inkomen heeft genoten in Armenië.

Verzoeker heeft onstuitbaar het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid aangetoond middels de stukken die men aan het dossier heeft gevoegd.

Dit betekent dat verzoeker diverse financiële stortingsbewijzen effectief aan de ABS van Neerpelt (Sectie Vreemdelingenzaken) heeft overhandigd en aldus deze dit keer effectief aan het dossier werden gevoegd, waarbij zij gedurende een lange periode in Armenië materieel werden ondersteund door de Nederlandse zuster.

Deze geldstortingen tonen onstuitbaar aan dat verzoeker in een feitelijke situatie verkeerde gedurende een periode van minstens begin '2015 tijdens dewelke hij materieel gesteund wordt door de Unieburger; in casu zijn Nederlandse zuster.

Deze financiële stortingen tonen onstuitbaar dat de afhankelijkheid bestond in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag in het Rijk.

Immers blijkt ook uit een niet betwiste attest vanwege de Armeense instanties nl. Attest N° 016 dd. 23/03/2016 dat verzoeker gedomicilieerd was en verbleef te Stad Masis, (...), huisnummer (appartement) 8 met mededeling dat het gezin in heel slechte sociale economische omstandigheden verkeerde.

Hieruit blijkt al dat de diverse geldstortingen dewelke zich over een lange periode hebben gestrekt ertoe hebben gediend hebbe om in de basisbehoeften van verzoeker en zijn gezin te voldoen. Dit element werd tevens door het dienstige verwijzing niet onderzocht en gemotiveerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich heeft willen beroepen op stukken die al reeds voorlagen in het kader van de eerdere aanvragen door deze stukken wedermaal voor te leggen aan verwerende partij in het kader van de huidige aanvraag.

Aangezien uit het geen wat voorafgaat de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke

manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding door de basisstukken en geactualiseerde stukken gewoonweg niet te onderzoeken.

De Raad heeft al reeds er op gewezen dat de bewijslast inzake "deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" en inzake het "ten laste zijn" bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie rust. Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker hiertoe in het kader van de huidige aanvraag alle elementen en documenten heeft aangebracht die zijn aanspraken rechtvaardigen en dat het in casu vaststaat dat verwerende partij op afdoende wijze werd geïnformeerd, doch deze stukken en informatie niet afdoende heeft onderzocht door louter naar eerdere afwijzende beslissingen te verwijzen.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982-1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoeker op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Verzoeker betwist niet dat hij in toepassing van artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet dient aan te tonen 'ten laste' te zijn van zijn Nederlandse zus.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie*" in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen "*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*", vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen, dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Deze bepaling luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een "*fait accompli*"-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval "*het land van herkomst*" zou dienen gelijk te stellen met "*het gastland*".

Wat betreft de interpretatie van de begrippen "*land van herkomst*" en "*ten laste*", verwijst de Raad naar de interpretatie die aan deze begrippen werd gegeven door het Hof van Justitie.

Uit het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) blijkt duidelijk dat de voorwaarde van het "*ten laste zijn*" betrekking heeft op een bestaande toestand in het land van herkomst. Aangezien er duidelijk sprake is van andere familieleden die de Unieburger "*begeleiden*" of zich bij hem "*voegen*", houdt dit in dat het andere familielid dat zich bij de Unieburger "*voegt*" of de Unieburger "*begeleidt*" uit het buitenland komt. Dit brengt verder met zich dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient verzoeker, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

Vervolgens blijkt uit de arresten *Jia* (HvJ 9 januari 2017, C-1/05) en *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12) dat de hoedanigheid van familielid "*ten laste*" voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het "*ten laste*" zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of

verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat het 'attest n°: 0116' d.d. 17 februari 2016 aantoont dat verzoekers zus, zijnde de referentiepersoon, alle noodzakelijke kosten betaalt van de woning waar hij verblijft, en dat uit 'attest n°: 016' d.d. 24 oktober 2016 blijkt dat verzoeker tot 2015 op hetzelfde adres als zijn zus geregistreerd stond. Verzoeker verwijt de verwerende partij deze documenten niet onderzocht te hebben. Verder betoogt verzoeker dat de documenten die werden neergelegd bij de vorige aanvragen, en die bij de huidige aanvraag nogmaals werden neergelegd, niet in aanmerking werden genomen en verwerende partij het, wat betreft deze documenten, heeft gehouden bij een verwijzing naar de motivering van de vorige weigeringsbeslissingen. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar de vorige weigeringsbeslissingen en dat de verwerende partij ertoe gehouden is om de documenten samen met de geactualiseerde stukken te onderzoeken. Verzoeker geeft een opsomming weer van de documenten die hij bij huidige aanvraag heeft neergelegd en betoogt dat verwerende partij met een "resem documenten" totaal geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker is van oordeel dat het 'attest model 2' d.d. 13 augustus 2018 aantoont dat hij geen inkomsten genoten heeft in Armenië nu uit dit attest blijkt dat hij nooit individuele rekeningen heeft gehad in Armenië. Verzoeker verwijst tevens naar de geldstorting en is van mening dat deze "onstuitbaar" aantonen dat de afhankelijkheid reeds in het land van herkomst bestond. Verzoeker betoogt dat het 'attest n° 016' d.d. 23 maart 2016 aantoont dat de geldstorting ertoe dienden om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Het staat niet ter betwisting dat verzoeker op 14 januari 2019 voor de zesde maal een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, en dat huidige aanvraag reeds de vijfde aanvraag is in functie van zijn zus die Nederlands staatsburger is.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet die vereisen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Tevens werd gemotiveerd dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond, voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst, effectief onvermogen te zijn en financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, werden alle voorgelegde documenten wel degelijk in aanmerking genomen. In de bestreden beslissing worden alle voorgelegde documenten opgesomd. Deze opsomming stemt overeen met de opsomming die verzoeker zelf geeft in zijn verzoekschrift.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"(...)

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- verklaring n°0116 dd. 17.02.2016

- verklaring n° 016 dd. 26.02.2016

- verklaring n°016 dd. 23.03.2016

- verklaring n°016 dd. 24.10.2016

- kadastraal attest n°LU-2/3562 dd. 05.04.2017

- document 'verstrekking van het uittreksel van de individuele rekening van de natuurlijke persoon is onmogelijk' dd. 13.08.2018

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 18.01.2015, 05.03.2015, 17.04.2015, 18.05.2015, 15.06.2015, 15.07.2015, 05.08.2015, 08.09.2015, 15.10.2015, 10.11.2015, 15.12.2015, 17.02.2016, 03.03.2016 en 02.04.2016; bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan de echtgenote van betrokkene dd. 03.11.2016, 17.12.2016, 11.01.2017, 06.02.2017, 01.03.2017, 05.04.2017, 06.05.2017, 10.06.2017, 03.07.2017, 01.08.2017, 11.09.2017, 03.10.2017, 08.11.2017 en 02.12.2017

- verklaringen op eer vanwege een derde en vanwege de referentiepersoon en haar echtgenoot met betrekking tot de aangehaalde financiële steun aan betrokkene in het verleden.

Echter, deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging dd. 07.04.2016, 18.10.2016, 08.05.2017, 28.12.2017 en/of 28.06.2018 op naam van de echtgenoot van betrokkene/ betrokkene, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 06.10.2016, 14.04.2017, 06.11.2017, 28.05.2018 en/of 27.12.2018.

In het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging werden volgende geactualiseerde documenten voorgelegd:

- kadastraal attest n°KG-2/3338 dd. 28.03.2017 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende goederen geregistreerd stonden in Armenië op haar naam: echter, dit attest zegt niets over eventuele inkomsten die betrokkene had in Armenië voor haar komst naar België. Louter het voorgelegde attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- geactualiseerde attesten dd. 18.03.2019 waaruit blijkt zowel betrokkene en zijn echtgenote als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Pelt

- geactualiseerde verklaringen van lidmaatschap CM dd. 03.04.2019 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als zijn echtgenote en kinderen werden ingeschreven als persoon 'ten laste' bij een derde: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

- geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, haar echtgenoot en één van hun zonen

Deze geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 06.10.2016, 14.04.2017, 06.11.2017, 28.05.2018 en/of 27.12.2018. Er kan dienstig naar verwezen worden.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 24.04.2012 ononderbroken in ons land woonachtig is. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 07.04.2016 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert april 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

In het licht van de formele motiveringsplicht en de verplichting tot afdoende motivering (cf. artikel 3 van de wet van 29 juli 1991) kan een uitdrukkelijke verwijzing naar andere beslissingen een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van deze andere beslissingen aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat deze zelf ook afdoende zijn gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op respectievelijk 12 oktober 2016, 24 april 2017, 13 november 2017, 14 juni 2018 en 8 januari 2019 in kennis werd gesteld van de beslissingen van 6 oktober 2016, 14 april 2017, 6 november 2017, 28 mei 2018 en 27 december 2018 (zie bijlage 1). De Raad stelt verder vast dat in de voormelde bijlagen 20 reeds op uitvoerig

gemotiveerde wijze werd geoordeeld dat de verzoeker niet afdoende had aangetoond dat hij “reeds in het land van herkomst” ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. De verzoeker, die kennis had van de motieven van deze beslissingen, brengt thans geen enkel concreet argument naar voor als waarom de bijlagen 20 van 6 oktober 2016, 14 april 2017, 6 november 2017, 28 mei 2018 en 27 december 2018 niet afdoende zouden zijn gemotiveerd.

Het is wel degelijk pertinent om te verwijzen naar de weigering van de vorige aanvragen en de vaststelling dat de verzoeker toen niet had aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse zus.

Zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing werden op afdoende manier geduid, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover hij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker verwijst naar ‘attest n°: 0116’ d.d. 17 februari 2016, ‘attest n° 016’ d.d. 23 maart 2016 en ‘attest n°: 016’ d.d. 24 oktober 2016, werd in de beslissing van 14 april 2017 hierover als volgt gemotiveerd:

“-verklaring dd. 17.02.2016 vanwege SIS Besloten Vennootschap (Armenië) waarin men verklaart dat alle kosten voor de woning van betrokkene in Armenië betaalt werden door de zus van betrokkene. Echter, een dergelijke verklaring dient beschouwd te worden als een verklaring op eer. Deze verklaring blijkt niet uit te gaan van de Armeense autoriteiten, maar van een niet nader identificeerbare firma. Het is niet duidelijk wat de firma, of de vertegenwoordiger van die firma, concreet te maken heeft met betrokkene of de referentiepersoon. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaring kan niet worden uitgesloten.

- Verklaring N°016 dd.23.03.2016, vertaald van het Armeens naar het Nederlands, waarin wordt bevestigd dat H.V. gedomicilieerd en woonachtig is te stad Masis, (...), huisnummer 8 en dat het gezin in heel slechte sociaal economische omstandigheden verkeert. Wat dit concreet wil zeggen, wordt echter niet toegelicht. Nergens uit het attest blijkt dat betrokkene geen inkomen had in Armenië en dientengevolge aangewezen was op de financiële/materiële ondersteuning door de referentiepersoon.

- verklaring N° 016 dd. 24.10.2016 vertaald uit het Armeens. Uit deze verklaring blijkt dat L. N. H. geregistreerd staat op het adres Wijk Nor, (...), stad Masis en V. N. H. geregistreerd staat op het adres Wijk Nor, (...), stad Masis en sedert 2015 op het adres Wijk 1, (...), stad Masis.

(...)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 07.04.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en niet afdoende blijkt dat betrokkene niet ten laste is/was van de Belgische staat. Bovendien legt betrokkene een oprichtingsakte (statuten/benoemingen) dd. 25.05.2016 van een VOF (K&S K.) voor waaruit blijkt dat hij momenteel zelf is tewerkgesteld, weliswaar zonder in het bezit te zijn van de nodige beroepskaart.”

Wat betreft de geldstortingen, werd in de beslissing van 6 november 2017 als volgt gemotiveerd:

“- bewijs geldstorting vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene dd. 17.04.2015, 18.05.2015, 15.06.2015, 13.07.2015, 15.08.2015, 13.09.2015, 15.10.2015, 13.11.2015, 17.12.2015, 18.01.2016, 17.02.2016, 03.03.2016, 02.04.2016: wat betreft de voorgelegde stortingsbewijzen uit 2015 dient opgemerkt te worden dat al deze stortingen hetzelfde referentienummer hebben. Echter, elke transactie heeft een uniek referentienummer. Deze vaststelling heeft tot gevolg dat de inhoud van de voorgelegde geldstorting niet afdoende betrouwbaar zijn en niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Wat betreft de overige geldstorting dient opgemerkt te worden dat deze te beperkt en te recent zijn (ze werden opgestart net voor de opstart van de eerste aanvraag gezinshereniging van betrokkene – zie bijlage 19ter dd. 07.04.2016) om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon.”

En in de beslissing van 28 mei 2018:

“- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 18.01.2015, 05.03.2015, 17.04.2015, 18.05.2015, 15.06.2015, 15.07.2015, 05.08.2015, 08.09.2015, 15.10.2015, 10.11.2015 en 15.12.2015, bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan de echtgenote van betrokkene dd. 03.11.2016, 17.12.2016, 11.01.2017, 06.02.2017, 01.03.2017, 05.04.2017, 06.05.2017, 10.06.2017, 06.07.2017, 01.08.2017, 11.09.2017, 03.10.2017, 08.11.2017 en 02.12.2017 (betrokkene verbleef in de periode al in België): echter, niet alleen zijn de bedragen van deze geldstorting te beperkt (storting tussen €200 en €350) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, ook blijkt uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende dat betrokkene (en zijn gezinsleden) op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn (hun) levensonderhoud.”

De verzoeker heeft tegen deze voorgaande weigeringsbeslissingen geen rechtsmiddel aangewend, zodat hun wettigheid definitief vast staat.

Wat betreft het document d.d. 13 augustus 2018, wordt in de beslissing van 27 december 2018 als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werd een document ‘verstrekking van het uittreksel van de individuele rekening van de natuurlijke persoon is onmogelijk’ dd. 13.08.2018 voorgelegd. Voor zover dit document werd voorgelegd als bewijs van onvermogen van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat de gegevens van dit attest betrekking hebben op de situatie in augustus 2018, ná de aankomst van betrokkene in België en ná de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging. De gegevens van dit attest zeggen niets over de situatie van betrokkene voor zijn komst naar België; het is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Het beroep dat werd ingediend tegen deze beslissing, werd bij arrest van de Raad met nummer 223 852 van 10 juli 2019 verworpen. In de thans bestreden beslissing wordt besloten dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de motieven van de bestreden beslissing, en van de vorige weigeringsbeslissingen, blijkt dat wel degelijk concreet wordt verduidelijkt waarom de voorgelegde documenten niet afdoende zijn om aan te tonen dat verzoeker afhankelijk was van zijn zus.

Waar verzoeker betoogt dat er geen rekening werd gehouden met het geheel van de voorgelegde documenten, toont hij dit niet aan. Noch maakt verzoeker aannemelijk dat uit het geheel van de documenten wel zou blijken dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekers betoog is niet meer dan een eigen beoordeling van zijn zaak die niet aantoont dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijk onredelijke beoordeling door de verwerende partij. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, heeft de verwerende partij de door de verzoekende partij voorgelegde stukken onder de loep genomen, doch geoordeeld dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot de conclusie dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De subjectieve overtuiging van de verzoekende partij dat zij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland, is geenszins afdoende om de bevindingen van de verwerende partij aan het wankelen te brengen. Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging, kan immers

niet volstaan om aan te tonen dat het bevoegde bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijk oordeelsvorming. De Raad merkt op dat verzoeker zich in het tweede onderdeel van het verzoekschrift richt tot “*de bevelen om het grondgebied te verlaten*”. De bestreden beslissing bevat echter geen bevelscomponent, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Met haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader gedeut, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan de verzoekende partij toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT